

[Hanne Reintoft.]

hænder, hvad vi lover i vor grundlov, så der ikke var arbejdsløshedsøer og egnsudviklingsområder, så der ikke var ledighed i nogle egne, mens vi på kynisk og umenneskelig måde importerer arbejdskraft fra udlandet til andre landsdele. For dem, arbejdsløshed rammer, er den en meningsløshed, og de er i deres fulde ret til at anlage samfundet for manglende planlægning, manglende evne til at disponere og ikke mindst manglende menneskesyn. Men for en borgerlig regering og en arbejderfjendsk regering som denne er der vel nok mening i det.

Fra regeringens side snakker man hele tiden om landets økonomiske krise. Man ved, den kunne løses ved at slå ned de rigtige steder: ved at standse jord- og ejendomspekulation, ved importbegrænsning af ting, vi ikke har råd til, ved stop for skattesvindler og den krampagtige holden sig til ugunstige handelsaftaler med NATO-partnere, vi ikke tør ryste os fri af. Det vil man ikke. I stedet for vil man begrænse de almindelige lønmodtageres forbrug. Man vil begrænse de samfunds nødvendige investeringer og standse de samfundsnyttige produktionsgrene som f. eks. det boligbyggeri, som hele landet trænger sådan til.

Man bruger koldt og kynisk arbejdsløsheden som finanspolitisk redskab, og hr. Winther stod op her, jeg tror såmænd mere eller mindre uvidende, og indrømmede det, idet han kom med den forbløffende udtalelse, at det at hjælpe de arbejdsløse nu ville hindre en aktiv arbejdsmarkedspolitik. Jeg vil gerne have en forklaring på, hvordan det at give ordentlig hjælp til arbejdsløse kan hindre en aktiv arbejdsmarkedspolitik. Er det en erkendelse af, at man simpelt hen finanspolitisk manipulerer med arbejdskraften for at kunne trykke lønnen og for at kunne koste den derhen, hvor man vil? Anden forklaring kan der næppe være. Ellers vil jeg gerne høre den.

Denne politik, som kommer til udtryk her, sagt lige ud eller usagt fra konservativ side, betaler de arbejdsløse. De betaler den med økonomiske vanskeligheder, med konflikter med sig selv, deres familier og deres samfund, og de betaler den med følelsen af mindreværd og meningsløshed. Men fra regeringens side er man så ligeglad med dem, at man ikke engang gider tale til dem, for

ikke at sige tale med dem, når de kommer ind og står og venter i timevis på allernædigst at få lov at gribe en minister i frakken, når han kommer forbi og affærdiger dem med nogle ligegyldige ord. De bliver nemlig lige præcis behandlet, som den borgerlige regering betragter dem: som nogle ligegyldige og mindreværdige individer, som man kan disponere med i sin fint, aktive arbejdsmarkedspolitik. Oven i købet tillader man sig indimellem at komme med asociale udtalelser om, at når der ikke er arbejdsløshed, kræver arbejderne enten ublu betaling, eller også tillader de sig sandelig at tage en øl.

Men hvordan kan noget sådant lade sig gøre? Det kan desværre lade sig gøre i et samfund, hvor en stor del af fagbevægelsen er under socialdemokratisk indflydelse og ikke tør sætte arbejderklassens samlede kræfter ind for at få lavet forholdsregler, der modarbejder muligheden for en sådan politik. Jeg er da ganske enig med hr. Kjær Rasmussen i, at forslaget er kortsigtet. Vi vil nu aldrig nogen sinde være bange for at imødekomme arbejderklassens akutte vanskeligheder, og vi har da også sammen med dette kortsigtede krav fremsat et langsigtet krav sammen med VS, nemlig et krav om 100 pct.s dækning for tabt arbejdsfortjeneste. Fuld beskæftigelse eller 100 pct.s dækning for tabt arbejdsfortjeneste er hovedkravet, og det, at socialdemokratiet i sin tid gik med til kun 80 pct.s dækning og nu foreslår det, man så fint kalder egentlig dækning, nemlig 90 pct., er en fejl disposition, der medfører, at noget sådant som dette kan ske.

Jeg ved godt, at man hævder, at man anskuer tingene udelukkende ud fra en såkaldt socialpolitisk synsvinkel. Man hævder, at det er billigere at være arbejdsløs end at være i arbejde. Det passer nu for det første ikke, og man anstiller da heller ikke fra socialdemokratiets side denne betragtning i anden lovgivning, f. eks. ved beskætning af udearbejdende kvinder. Men lad det ligge i denne omgang.

Den 100 pct.s dækning er selvfølgelig et socialt krav i og med, at en indbygger i et anstændigt land har krav på arbejde; og i og med, at det loves ham i vores grundlov. Det, den socialdemokratiske arbejderbevægelse burde have forstået, var, at kun ved en kon-